

Anna Casassas

10 febrer 2015

Anna Casassas (Barcelona, 1958) és traductora. Llicenciada en dret, exerceix d'advocat a Figueres durant set anys fins que ho deixa per dedicar-se exclusivament a la traducció literària del francès i l'italià al català. Ha rebut el premi Mots Passants de la Universitat Autònoma de Barcelona per la millor traducció publicada el 2009 pel llibre, escrit originalment en francès, *El manuscrit trobat a Saragossa*, de Jan Potocki. Col·labora en diversos seminaris i publicacions, amb ponències i articles, entre els quals cal destacar el «Diari d'una traductora» publicat a la revista *RELS*, l'any 2007. L'editorial Cafè Central li ha publicat la plaquette *El ritme de la poesia*, de la conferència pronunciada durant l'acte de lliurament del VIè premi Jordi Domènech de traducció de poesia. L'any 2010 obté el Premi Vidal Alcover de l'Ajuntament de Tarragona, pel projecte de traducció de *La cena de le ceneri*, de Giordano Bruno. Anna Casassas és una de les traductores al català més reconegudes i de més rellevància

dins del panorama literari actual.

Luigi Pirandello (Agrigent, Sicília, 1867 – Roma, 1936) va ser un reconegut dramaturg, novel·lista i escriptor de contes italià, guardonat amb el premi Nobel de literatura l'any 1934 per la seva audaç i enginyosa renovació de l'art dramàtic i escènic. Va exercir com a professor de literatura i va participar com a soldat a la Primera Guerra Mundial.

El corb de Mízzaro

Un parell de pastors desvagats un dia es van enfil·lar penya-segats de Mízzaro amunt i van sorprendre al niu un gran corb, que covava tranquil·lament els ous.

—Ei, babau, què fas? Ara mira-te'l aquest! Covant ous! Feina de la teva dona és això, babau!

No us penseu pas que el corb no cridés les seves raons: les va cridar, però com un corb; i naturalment no el van entendre. Els pastors es van entretenir a turmentar-lo tot el sant dia; al final, un se'l va endur cap al poble; però l'endemà, com que no sabia què fer-ne, li va lligar una campaneta de bronze al coll, de record, i el va tornar a deixar en llibertat.

—A passeig!

Quina sensació li feia al corb aquell penjoll sonor, ho devia saber ell que el duia al coll cel amunt. Per les

grans volades a les quals es lliurava, semblava que li fes gràcia, sense recordar, ja, ni el niu ni la dona.

—*Guing guing ganing...*

Els pagesos, que vinclats es dedicaven a treballar la terra, quan sentien aquella dringadissa redreçaven l'esquena; miraven cap aquí, cap allà, per les immenses planes sota la gran cleca del sol:

—On toquen?

No bufava ni un xic de vent; de quin coi d'església llunyana podia arribar aquell repic de festa?

Es podien imaginar qualsevol cosa, llevat que fos un corb així, per l'aire.

«Esperits!», va pensar en Cichè, que treballava tot sol en una finca cavant clots al voltant d'uns quants ametllers per posar-hi fems. I va fer el senyal de la creu. Perquè ell hi creia en els esperits, i tant! Algun vespre fins i tot havia sentit que el cridaven, quan tornava tard del camp, pel camí ral, cap a l'altura de la Bòbila tancada, on, segons deia tothom, s'hi estaven com a casa. Que el cridaven? Com? Doncs el cridaven així: *Cichè! Cichè!* I els cabells se li havien posat drets sota de la gorra.

Ara aquella repicadissa l'havia sentit primer de lluny, després de prop, després un altre cop de lluny; itot voltant no hi havia ni una ànima: camps, arbres i plantes, que no deien ni sentien res, i que amb la seva impassibilitat li havien fet créixer l'angúnia. Després, quan va anar a buscar el dinar, que al matí s'havia dut de casa, mig pa de pagès i una ceba dins del sarró deixat amb el gec un bon tros més enllà penjat d'una branca d'olivera, sí senyor, la ceba sí, al sarró, però el mig pa ja no l'hi va trobar. I en pocs dies, tres vegades igual.

No en va dir res a ningú, perquè sabia que quan els esperits et comencen a importunar, pobre del qui es lamenta: t'arpleguen com els ve de gust i te'n fan de pitjors.

—No em trobo bé —responia en Cichè, al vespre quan tornava del tros, a la dona, que li preguntava per què feia aquella cara d'estamordit.

—Però menges! —li feia notar, al cap de poc, la dona, quan veia que engolia dos o tres plats de sopa, l'un rere l'altre.

—Menjo, sí! —remugava en Cichè, dejú des del matí i amb la ràbia de no poder-se explicar.

Fins que pel camp no va córrer la notícia d'aquell corb lladre que anava tocant la campaneta pel cel.

En Cichè va fer l'error de no saber riure-se'n com tots els altres pagesos, que primer s'havien anguniejat.

—Prometo i juro que aquesta me la pagarà! —va dir.

I què va fer? Va ficar al sarró, amb el mig pa i la ceba, quatre faves seques i quatre talls de cordill. Així que va arribar al tros, va treure la sella a l'ase i el va engegar cap al marge a menjar el rostoll que quedava. Amb l'ase en Cichè hi parlava, tal com solen fer els pagesos; i l'ase, dreçant ara una orelleta ara l'altra, de tant en tant esbufegava, com si d'alguna manera li volgués respondre.

—Vés, Ciccio, vés —li va dir, aquell dia, en Cichè—. I no badis, que ens divertirem!

Va foradar les faves, les va lligar amb els quatre talls de cordill a la sella, i les va col·locar sobre el sarró, a terra. Després se'n va anar més enllà per començar a fangar.

Va passar una hora; en van passar dues. De tant en tant en Cichè interrompia la feina, pensant-se cada cop que sentia el so de la campaneta al cel; amb l'esquena dreta, parava l'orella. Res. I tornava a fangar.

Va arribar l'hora de dinar. Indecís, sense saber si anar a buscar el pa o esperar una mica més, en Cichè al final es va moure; però aleshores, veient la trampa tan ben posada sobre el sarró, no la va voler espatllar: i en aquestes va sentir clarament un tritlleig llunyà; va alçar el cap.

—Ja és aquí!

I, sense fer fressa, ben ajupit, amb l'ai al cor, es va apartar per amagar-se més lluny.

El corb, però, com si el divertís el so de la campaneta, giravoltava i giravoltava ben amunt, sense baixar.

«Potser em veu», va pensar en Cichè; i es va aixecar per anar-se a amagar encara més lluny.

Però el corb va continuar volant alt, sense donar mostra de voler baixar. En Cichè tenia gana; però no volia donar-se per vençut. I es va posar a fangar un altre cop. Espera que esperaràs; el corb, sempre allà dalt, com si ho fes expressament. Afamat, amb el pa a dues passes, senyors meus, i sense poder-lo tocar! Es consumia per dins, en Cichè, però aguantava, furiós, tossut.

—Ja baixaràs! Baixaràs! També deus tenir gana, tu!

El corb, mentrestant, des del cel, amb el so de la campaneta semblava que li respongués, insolent:

—*Ni tu ni jo! Ni tu ni jo!*

I així va passar el dia. En Cichè, exasperat, es va desfogar amb l'ase, tornant-li a posar la sella de la qual penjaven, com un flameró d'una mena nova, les quatre faves. I, de camí cap a casa, ben enrabiad va clavar les dents a aquell pa que tot el dia havia estat el seu turment. Amb cada dentegada, una mala paraula dirigida al corb: porc, lladre, traïdor, perquè no s'havia deixat agafar.

Però l'endemà li va sortir bé.

Un cop preparada la trampa amb la mateixa cura, i quan tot just feia poca estona que fangava, va sentir una repicadissa desordenada allà a prop i un grallar desesperat, amb un furiós batec d'ales. Hi va córrer. El corb era allà, retingut pel cordill que li sortia del bec i l'escanyava.

—Ah, hi has caigut? —li va cridar mentre l'agafava per les alotes—. Bona oi, la fava? Ara em toca a mi, mala bèstia! Ja ho veuràs.

Va tallar el cordill; i, de moment, per començar, va clavar al corb dos cops de puny al cap.

—Aquest per la por, i aquest pels dejunis!

L'ase, que estava una mica més enllà rosegant el rostoll del marge, en sentir grallar el corb havia començat a fugir, espantat. En Cichè el va aturar amb la veu i, de lluny, li va ensenyar la bèstia negra:

—Mira-te'l, Ciccio! Ja el tenim! Ja el tenim!

El va lligar pels peus; el va penjar de l'arbre i va tornar a la feina. Mentre fangava va començar a rumiar en la revenja que li convenia. Li escapçaria les ales, perquè no pogués tornar a volar; i després el donaria als fills i a les altres criatures del barri perquè el fessin miques. I per dins ja reia.

Al vespre, va col·locar la sella al llom de l'ase; va deslligar el corb i el va penjar pels peus de la gropera; va muntar i vinga. Aleshores la campaneta, lligada al coll del corb, es va posar a repicar. L'ase va dreçar les orelles i es va quedar clavat.

—Arri! —li va cridar en Cichè amb una estrebada al cabestre.

I l'ase va tornar a arriar, però no gaire convençut d'aquell soroll insòlit que acompanyava el seu lent anquejar per la pols del camí ral.

En Cichè, camí enllà, pensava que a partir d'aquell dia pel camp ningú no tornaria a sentir pel cel la campana del corb de Mízzaro. El tenia ell, i no donava cap senyal de vida, ara, la mala bèstia.

—Què fas? —li va preguntar, girant-se i etzibant-li una cordada al cap—. Que t'has adormit?

El corb, en rebre el patac:

—Grac!

De cop, amb aquell crit inesperat, l'ase es va aturar, amb el coll estirat i les orelles dretes. En Cichè va deixar anar una riallada.

—Arri, Ciccio! Que t'has espantat?

I va picar les orelles de l'ase amb la corda. Al cap de poc, va tornar a fer la mateixa pregunta al corb:

—Que t'has adormit?

I una altra garrotada, més forta. Aleshores, el corb, més fort:

—Grac!

Però, aquesta vegada, l'ase va fer un salt de marrà i va arrencar a córrer. Va ser inútil que en Cichè, amb tota la força de cames i braços, intentés retenir-lo. El corb, rebotut per la correguda furiosa, es va posar a grallar desesperadament; però com més grallava més corria espantat l'ase.

—Grac, grac, grac!

En Cichè també cridava, estirava i estirava el cabestre; però ara els dos animals semblava que s'havien tornat bojós de la por que es feien mútuament, l'un xisclant i l'altre fugint. En la nit va ressonar una estona la fúria d'aquella correguda desesperada, després es va sentir un gran pataplaf, i després res.

L'endemà, van trobar en Cichè al fons d'un barranc, estavellat, sota l'ase igual d'estavellat: un carnatge que fumejava al sol sota un núvol de mosques.

El corb de Mízzaro, negre en el blau del cel del matí, tocava de nou pel cel la seva campaneta, lliure i feliç.

Anuncis

vivus.ES

300€

**0% INTERESES
COMISIONES***

**SOLICITA TU
PRÉSTAMO YA**

*PARA NUEVOS CLIENTES

vivus.ES

300€

**0% INTERESES
COMISIONES***

**SOLICITA TU
PRÉSTAMO YA**

*PARA NUEVOS CLIENTES

Categoria : El traduït

Etiquetes : Anna Casassas, Luigi Pirandello

Bloc a WordPress.com.